

РЕШЕНИЕ

№ 1144

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11508** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Министерство на земеделието срещу Решение от 25.07.2022 г., постановено по НАХД № 17144/2021 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 6-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № НП-251/16.11.2021 г., издадено от министъра на земеделието, с което на основание чл. 44, ал. 2, вр.чл. 41, ал. 3, т. 4 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ) на „Ейч Транс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 3, във връзка с чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска неговата отмяна. Касаторът твърди, че същото е неправилно, постановено при неправилно приложение на материалния закон.

В съдебно заседание, чрез юрк. Й. поддържа касационната жалба и претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Ответникът – „Ейч Транс“ ЕООД, редовно уведомен, не се представлява. В писмени бележки, чрез адв. Д. оспорва касационната жалба и претендира присъждането на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на касационната жалба.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че при извършена проверка на 15.10.2021г. от експерти от Общинска служба по земеделие „С.“ в Министерството на земеделието, храните и горите на обект: Поземлен имот с идентификатор 68134.8705.5 по КККР на гр .С. от 0 категория по ЗАТУРБ, [община], с площ от 2 494 кв.м земеделска земя, VI категория и 45 бонитетен бал, неполивна, собственост на „ЕЙЧ ТРАНС“ ЕООД, било установено, че е унищожен хумусният пласт като имотът бил насипан с чакъл, имало натрупани строителни материали и били поставени преместваеми контейнери, с което собственикът на имота нарушил разпоредбата на чл.3 вр. чл.14, ал.1 ЗОЗЗ.

Констатирайки нарушението, свидетелката Т. В. С. - Н. съставила акт за установяване на административно нарушение № 13/15.10.2021 г., надлежно връчен на жалбоподателя на 18.10.2021г., като субсумирала нарушението под текста на чл. 3 вр. чл. 14, ал. 1 от ЗОЗЗ. Жалбоподателят се възползвал от правото си да възрази в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН като депозирал такава. Административнонаказващият орган счел, че възражението е подадено извън законния срок, поради което не е обсъждал същото. Въз основа на АУАН издал наказателно постановление № НП-251/16.11.2021г., с което наложил на „ЕЙЧ ТРАНС“ ЕООД имуществена санкция в размер на 1000лв., на основание чл.44, ал.2 и чл.41, ал.3 вр. ал.1, т.4 ЗОЗЗ.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, а именно актът не е съставен в присъствието на нарушителя, без да са били налице основанията за изключение от това правило, регламентирани в чл.40, ал.2 ЗАНН. На следващо място счита, че липсва логическа връзка между така направената привръзка от административнонаказващия орган, посочена в обжалвания акт като чл. 3 вр. чл. 14, ал. 1 ЗОЗЗ.

Решението е правилно.

По отношение изводите относно спазване на материалноправните норми. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав, като препраща към тях, на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Разпоредбата на чл. 40, ал.1 ЗАНН поставя императивното изискване актът за установяване на административното нарушение да се съставя в присъствието на нарушителя. Изключение от това изискване се допуска само в случаите по ал. 2 от същата разпоредба, а именно, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В разглеждания случай не се представят доказателства, а не се и твърди, че нарушителят е бил търсен и не е могло да бъде намерен. Не се представят уведомления, доказателства за направени посещения, покани, които да установяват, че лицето, посочено като нарушител е било търсено и не е било намерено, както и че са му били изпращани покани на известните адреси. Следователно, нарушено е императивното изискване на разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, чиято цел е гарантиране правото на защита на посоченото като нарушител лице. Нарушаването на правото на защита е процесуално нарушение от категорията на съществените и обосновава самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд за недоказаност на нарушението. Сочената като нарушена норма на чл. 3 от ЗОЗЗ задължава собствениците и ползвателите на земеделски земи да ги опазват от ерозиране, замърсяване, засоляване, киселяване, заблатяване и други увреждания и да поддържат и повишават продуктивните им качества. Нормата на чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ, посочена също като нарушена поставя изискване строителството върху земеделска земя от първа до шеста категория да се извършва само след отнемане на хумусния пласт.

В разглеждания случаи е констатирано, че върху земеделска земя, която е в съсобственост е посипана настилка от чакъл, върху която са поставени преместваеми контейнери. Не е изяснено по несъмнен начин от кого е поставена настилката, както и контейнерите, като и не е изяснено по никакъв начин защо е прието, че дружеството е извършил нарушението. Изложени са доводи от дружеството, че имотът е закупен в такова състояние, които не са оборени от АНО. Също така недоказано изобщо е извършването на отнемане на хумусен пласт. Според свидетелите и АНО, поставянето на настилка от чакъл означава отнемане на хумусен пласт. Същите свидетели, обаче не разполагат със специализирани знания или не са доказали, че разполагат, поради което техните заключения не могат да се приемат кат установяващи с безспорност отнемането на хумусен слой, като следствие от поставянето на чакъл върху земята. Не са провеждани експертизи и не са събирани доказателства, които да целят установяване на състоянието на земеделската земя, покрита с чакъл, както и дали в резултат от поставянето на чакъл и временна постройка е настъпило унищожаване на хумусен слой. При тези данни правилен и обоснован е извода на СРС за липса на доказателства относно извършването на нарушение на изискванията на ЗОЗЗ.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния

кодекс. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 500 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие, с подписването на който са заплатени същите. Възражението за прекомерност на касатора следва да се отхвърли като неоснователно, тъй като заплатеният хонорара отговаря напълно на фактическата и правна сложност на делото и с малко надвишава законоустановения минимум съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.07.2022 г., постановено по НАХД № 17144/2021 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 6-ти състав.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието на Република България да заплати на „Ейч Транс“ ЕООД с ЕИК 203763768 сумата от 500 (петстоин) лева, деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.